

Peter J. Lagrouw

**HET
GEHEIME
LEVEN VAN
MARTINE
BLOTKAMP**

ROMAN

1-

De ramen van lijn 8 zijn aan de binnenkant helemaal beslagen, aan de buitenkant loopt het regenwater in driftig kronkelende straaltjes, als een meanderende rivier naar beneden.

Een kleine jongen zit op z'n knieën en probeert met een vinger een tekening te maken op het vochtige glas.

Alleen de oudere vrouw naast hem kijkt er naar.

Vlak na de bocht stopt met piepende remmen de tram: Halte Dijkzicht-Euromast. Uit de overvolle tram stappen de mensen aarzelend uit. Ze blijven even op de drempel staan. De regen komt nu echt met bakken uit de lucht. Sommigen proberen hun paraplu in de tram al open te doen maar dat levert hen boze reacties op.

Martine Blotkamp, de vrouw die naast het tekenende kind zat, heeft uit voorzorg een regenkapje opgezet, bovenop haar gebreide muts. Zo'n harmonica gevouwen plastic ding en met haar tas onder de arm geklemd loopt ze achter de anderen aan in de richting van de hoofdingang van het ziekenhuis. Martine weet waar ze naar toe moet want ze is hier de laatste tijd kind-aan-huis. Ze is in de afgelopen maanden vaak in het Dijkzicht geweest. In het

begin kwam ze één keer in de maand, maar de laatste tijd zelfs vaker.

Martine Blotkamp snuift in de lange gangen de weeïge, typische ziekenhuisgeur op: ont-smettingvloeistof vermengd met aantrekkelijke geuren uit de keuken. Ondanks dat het nog bezoekuur is, rijden er door de smalle gangen bedden, voortgeduwd door personeel in witte uniformen, als treintjes achterelkaar, maar veel te hard, vindt Martine. In die bedden bevinden zich mannen, vrouwen en kinderen op weg naar een andere zaal of naar een be-handelruimte. De één slaapt en de ander zit glimlachend rechtop.

Martine is nu bij de afdeling waar ze moet zijn. Hier ligt de man, de patiënt die ze gaat bezoeken. Eerst lag hij op zaal met vijf anderen, maar nu ligt hij helemaal alleen in een kleine kamer. De deur staat half open. Op het nachtkastje staat een vaas met verwelkte gele bloemen. Die zijn nog van vorige week, denkt Martine. Als een soort automatisme had ze die bloemen bij de ingang van Dijkzicht gekocht. Licht gegeneerd had ze een piepjonge ver-pleger in de gang aangeschoten en hem om een vaas gevraagd. Dat deed ze tot nu toe nooit eerder.

Ze loopt naar het bed en kijkt naar de man die daar ligt. De patiënt heeft zijn diep-

liggende ogen half gesloten, maar slaapt niet. Ja, hij ziet me wel, denkt ze.

De man is aangesloten op een hartbewakingsmonitor en een infuus. De monitor piept heel zachtjes en op een schermpje danst een groene lijn onrustig op en neer.

Half onder het bed staat een stoel. Martine trekt die naar zich toe en gaat erop zitten.

‘Zo, daar ben ik weer. Het lukte me niet om eerder te komen. Te druk met van alles, hé! Je kent dat wel. Heb je nog bezoek gehad, de afgelopen weken? ’t Zal wel weer niet.’

Martine heeft haar natte regenjas nog aan en het plastic regenkapje op het hoofd. Dat tilt ze voorzichtig omhoog en slaat dan de regendruppels van het ding af. Die druppels vliegen in het rond. De man maakt een afwerend gebaar met zijn vrije hand. Het kapje vouwt ze netjes op en stopt het in haar tas.

‘Ik zie nog meer slangen en instrumenten dan de vorige keer, maar je mag vast nog wel zelfstandig drinken. Daarom heb ik wat voor je meegenomen. Zelf geperste jus...’

Haar grote tas zet ze naast zich op de grond en haalt er een thermosfles uit. Ze schenkt in een beker wat vruchtensap en geeft dat aan de man te drinken

Daarvoor doet ze het flexibele hoofdeinde van het bed eerst wat hoger. De man weert

mompelend en enigszins bozig af, maar daar reageert ze niet op.

Hij moet en zal wat drinken.

‘Sinaasappelsap is goed voor je ...Toe drink nou maar! Je moet genoeg drinken hoor!’ De man krijgt met moeite een paar slokken naar binnen, hij verslikt zich bijna en begint te hoesten.

‘Weet je dat het de hele dag al regent? Wat zeg je? Ik kan je niet verstaan. Praat eens wat luider...’

Martine gaat nu rechtop staan en doet haar jas uit. Ze hangt het natte ding aan de standaard van het infuus. Op de grijze vloerbedekking vormt zich een plasje. Martine draagt een klassiek, groen/grijs mantelpakje. Keurig maar niet erg modieus meer. Er klinkt gegrom, de man probeert wat te zeggen...

‘Zeur toch niet, die jas hangt daar best en hij is niet echt nat. Alleen maar wat vochtig, meer niet.’

De man probeert opnieuw wat te zeggen maar er komt geen verstaanbaar woord uit zijn mond, alleen wat gekreun.

‘Volgens mij zou je wat graag zelf ook buiten willen lopen, zelfs met deze regen... Maar je komt het bed niet meer uit. Je wordt niet meer beter en dat is jammer voor je.’

De man draait met grote moeite zijn hoofd zodat hij haar kan aankijken.

‘Ik weet eigenlijk niet of ik wel medelijden met je moet hebben...’

Martine pakt opnieuw de halfleeggedronken beker en giet de inhoud in de geopende mond van de man. Proestend en rood aangelopen valt hij weer terug op het kussen. Hij is bijna gestikt.

Het duurt een tijd voordat het schokkende lichaam weer tot rust komt. Een straaltje oranjegele vloeistof loopt uit zijn linker mondhoek. Martine is weer gaan zitten en kijkt zonder enig medelijden naar hem. Met een papieren zakdoekje veegt ze de restjes jus van zijn kin en uit de plooiën van zijn magere hals.

‘Vroeger liepen we wel eens samen op de boulevard van Scheveningen. Maar ik liep dan twee passen achter je, want je wilde niet dat we de indruk zouden wekken dat we iets met elkaar hadden.

Je zag er altijd heel elegant uit. Vooral met die hoed op je kop. Je had altijd een hoed op Zo’n dure Italiaanse hoed met een brede rand. Hoe heette dat merk ook weer? Borse... en nog wat.

Je liep liever los van mij. Nooit liepen we arm in arm, want stel dat de mensen zouden denken dat wij getrouwd waren...Vooral de jonge vrouwen mochten dat niet denken...’

‘Ik houd van de zon, van warmte. Het mag voor mij heel warm worden, wel meer dan dertig graden Celsius. Ik voel me meer een tropenkind, ook al ben ik in Utrecht geboren. Als het voorjaar werd en de zon lekker scheen, kroop ik door het dakraam naar buiten en ging op het platte dak liggen. Ik sleepte dan een handdoek mee.

Mijn kleren deed ik uit. Alles ging uit, ook mijn ondergoed. Als mijn moeder het merkte werd ze woedend. Ze riep dan naar mij dat ik binnen moest komen, maar erg hard riep ze niet want anders hoorden de burens haar schreeuwen. Ik maakte haar alleen maar te schande met mijn naaktloperij...

Maar ik voelde me juist op het dak in de zon heel erg behaaglijk, net als een kat die in de zon op de vensterbank ligt....’

‘Jou maakte het nooit wat uit. Koud of warm weer, regen of zon. Je liep altijd in een mooi kamgarenpak met vest en je lange zwarte overjas hield je meestal aan. Ook binnen deed je nauwelijks iets uit, zelfs niet als ik me moest uitkleden om seks met je te hebben. Je wilde het spel spelen op jouw manier...De boord van je overhemd ging los en nog wat knoopjes, maar verder ging je meestal niet. Zo kon ik toch wel een beetje door je weelderige borsthaar kroelen.

Dat wond me al vreselijk op...Heel soms trok je meer uit, dat was dan een cadeautje voor mij.'

Intussen is de man met veel moeite op zijn andere zij gaan liggen zodat hij haar niet meer hoeft aan te kijken. Martine praat ongestoord verder:

'Ik ben geen naturist, maar ik doe wel graag mijn kleren uit. Naakt voel ik me vrijer, maar dan voel ik me ook onderdanig en kwetsbaar. En van dat gevoel van mij heb je mooi geprofitteerd.

Je was heel geraffineerd. Je verleidde me met je zoete praatjes en dat vond ik prettig, maar daarna verlangde je alles van mij.

Je toon veranderde ook, je ging mij bevelen geven. Je gebod mij je te gehoorzamen. Ik moest doen wat jij wilde. Ik moest mij uitkleden. Soms alleen mijn jurk, maar vaak moest alles uit, ook het ondergoed en dan ging ik als een filmster heel elegant op een stoel of bank hangen, maar gedurende die tijd mocht ik je niet aankijken en zeker niet tegen je praten...'

Martine gaat staan. Ze stopt het been, dat langzaam uit het bed dreigt weg te glijden, weer terug onder de dekens. Ze merkt dat ze haar muts nog op heeft. Voorzichtig haalt ze

dat ding van haar hoofd, zodat haar kapsel niet in de war raakt. Ze kijkt rond, zoekt en hangt dan de muts over de fles met vloeistof aan de infuusstandaard. De man volgt haar handelingen met wantrouwen.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zegt ze tegen hem: ‘Ik maak niets stuk, alles doet het nog...’

Je was altijd op je hoede, je vertrouwde niemand, ook mij niet. Je deed alles liever zelf. Ook autorijden. Toen ik net mijn rijbewijs had gehaald hoopte ik dat ik ook een stukje in jouw auto mocht rijden, maar nee hoor. Geen sprake van! Je was heel eigenwijs, je gedroeg je onafhankelijk, arrogant eigenlijk wel. Niets of niemand bracht je van je stuk. Je was een echte meester, stoer en ongenaakbaar. Ik was trots op mijn meester, maar vrolijk was je nooit. Hebben we ooit samen wel eens gelachen? Of gewoon een beetje lol gehad? Ik kan het me niet herinneren.’

‘Ik moest voor je buikdansen maar dat deed ik in jouw ogen nooit goed genoeg.

Daarom vond jij dat ik meer moest oefenen en dat deed ik dan ook nog. Soms wel uren achter elkaar.

Ik oefende elke dag. Overal. Op een keer, bij een tramhalte, keek een man ongenueerd naar mij. Ik voelde mij betrappt want ik stond met mijn heupen te wiegen...’

‘Weet je nog die ene keer dat ik met een prachtige hoed op bij je aankwam? Die had ik al jaren in huis, maar ik droeg hem bijna nooit. Ik had hem gekocht van mijn eerste salaris. Ik vond hem helemaal passen bij de rol die ik die middag zou gaan spelen. Je vrouw en kinderen, maar of je die had wist ik niet zeker, waren een lang weekeind naar haar ouders in Leeuwarden. We hadden het rijk alleen en het was de eerste en enige keer dat ik bij jou thuis mocht komen, maar ik wist niet in welke straat je woonde, want je had me met je auto van het station opgehaald. Ik kwam uit Utrecht.

Je gaf mij toen een masker zonder kijkgaten en ik moest dat ding dragen totdat jij mij het bevel gaf het ding af te doen. Toen stond ik al bij jou in de gang.’

‘Ik moest me als een echte dame gedragen en jij zou me als een heer verwelkomen.

Op de trap moest ik, bij het naar boven gaan, langzaam alles uit trekken. Ik moest dat heel elegant doen. Langzaam ging toen alles uit, maar de hoed bleef op. Die mocht niet af. Jij liep vlak achter mij en met een dun zweepje sloeg je op mijn blote billen.’

Het liefst zat Martine zondags in de zon op het terras van Hotel Restaurant Noord Brabant op